Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. Den 15de Mai 1882. 31te Aargang.

Tale af Kongresmand R. Q. Mills;

holdt i Repræsentanthuset den 14de Marts 1882.
(Efter Deseret News.)

Hr. Mills sagde:

Hr. Talsmand: Tilfælles med alt Folket i de forenede Stater, af begge Partier og alle Religions-Bekjendelser udenfor Utahs Grænser, er jeg imod Polygami. Jeg længes ligesaa meget efter at see det ophævet, som nogen af denne Bills Forkæmpere, og vil gjerne hjelpe til at udføre Øiemedet ad den rigtige Vei, men jeg er imod denne Bill og den Fremgangsmaade, som i den foreslaas. Naar jeg sætter mig imod Polygami, vil jeg ikke lade mig forføre til at begaa en større Feil mod det ganske amerikanske Folk. Hine, som lader til at være saa meget ophidset mod den „Levning fra de uoplyste Tider;" er ikke tilfreds med at have hele Rettens Maskineri i Utah overgivet i deres Hænder, men ønsker at faa Regjeringsmagten ogsaa. De har Guvernøren og Dommeren og Sagføreren og Fiskalen, og denne Bill giver dem Juryen. Er ikke den Magt nok til at kjende alle Polygamister skyldig og fylde alle Fængslerne i Utah? Hvad vil de med den lovgivende Magt? Dersom Polygami er hvad de ønsker at udrydde, hvad vil de da med det 8de og 9de Afsnit af Billen? Hvad der siges, giver Rettigheden til Territoriets Selvregjering i Hænderne paa en rapporterende Kommittee. De opretter et Oligarki, ikke nogen Republik. De er' aldeles i Strid med ethvert Regjeringsprincip, som blev anerkjendt af vore Fædre. Der er noget Andet foruden Polygami, som de ønsker at faa udført. Det er ikke alt hvad de har imod det ulykkelige Folk.

Der er tre Klasser, der er konføderet i dette Foretagende. Der er først de Religiøse, de mener det oprigtigt. De ønsker Polygamiet oprykket med Rod, men glemmer Kirkehistorien og Kirkens Stifters Lærdomme, og forsøger paa at

udbrede Kristi Lære efter Mohameds Vis. De tager feil; men de er ærlige og oprigtige. De ønsker at udføre en stor og god Gjerning; men de gaar en forkeert Vei og kan ikke opnaa det. For dem har jeg megen Agtelse, og Alt, hvad jeg har at sige til dem er, at de skulde læse hvad den store Lærer selv siger og søge med Flid om der findes nogen Fuldmagt fra ham til at fremme Sandheden med Sværdet eller med Regjeringens fysiske Magt. Han kom til Verden midt iblandt Polygami. I hans Tid levede alle Folk i Verden i Polygami. For første Gang proklamerede han at „de to skal være eet Kjød." Han, og ingen Anden, indstiftede Monogami, og hans Apostler lærte det, hvor de kom hen.*) Hans Lære og Kirke har spredt sig overalt i Evropa og i Amerika og spreder sig over hele Jorden. Men ikke ved regjerende Magt, ikke ved Vaabenmagt, men ved Sandhedens nedarvede Kraft. Begyndelsesgrundene til Frihed og retfærdig Regjering findes i hans Lærdomme. Han tvang Ingen til at gjøre efter hans Villie. Ingen Mennskers Handlinger antages af ham, uden deres Samtykke. Han stræbte at oplyse deres Dømmekraft og opvække deres Samvittighed og lede dem med deres egen Godvillighed. Han behandler Mennesket allevegne som et frit Væsen, og den store Lektie han lærte, og som ogsaa hans Apostler lærte, var Læren om at regjere sig selv. Pharisæerne lærte deres Tilhængere at regjere andre Folk; Jesus lærte Sine at lade andre Folk være det, de helst vilde være, men regjere dem selv. Dette ene Partis Lære var Tvang, Skinhellighed og Forfølgelse; Jesu Lære var: at vide for sig selv, at ydmyge sig selv, at regjere sig selv og at forbedre sig selv. Det ene lærer despotisk Regjering; det andet lærer Frihed og Kjerlighed.

*) Dette er Talerens egen Idee; Bibelen lærer anderledes.
Red.

Atter, vi har blandt denne Bills Forkæmpere Nogle, der er ophidset mod Folket i Utah, fordi de er Demokrater. De seer Folket i de vestlige Territorier, og især delesshed dette ene Folk, voxe op i Fædrenes Tro. De seer dem votere med det Parti, som de tror, stræber at sikre den store Mængde af Folket deres Lykke. De seer dem udenfor Pengenes Magt, og seer dem gaa til Valgstedet for at indgive deres Stemmer imod dem, som vil bruge deres Embeds Magt i Favør af den store pengesvangre Magt, som nu hersker i Landet. De seer at Demokratiet spreder sig overalt i Vesten og de er begjerlig efter at forstyrre det ogsaa. Og idet de udraaber det demokratiske Folk i Utah som Polygamister og derved udelukker dem fra deres Medborgeres Sympathi, kan de skride frem med deres Forfølgelsesredskaber. De gode Herrer, som har udtænkt Planer til at berøve Folket i Utah deres Valgrettighed, eller tvinge dem til at afstaa fra deres demokratiske Overbevisning, vil blive skuffet ligesom de blev, da de prøvede samme Experiment i Sydstaterne.

Folket i Syden blev udraabt som utro mod Regjeringen, og et tilstrækkeligt Antal af dem blev frataget deres Rettighed, hvorved deres lokale Bestyrelser overlodes til Negre og Lediggængere, i det forfængelige Haab at Folkets Mod vilde falde, eller med Uafhængighedserklæringens Sprog, at de vilde blive „nødsaget" til at underkaste sig det magthavende Parti. Det var en Feiltagelse, og det en sørgelig Feiltagelse. Det lærte Folket hvor uvurdeerligt det var, at kunne regjere sig selv, og hvor grueligt det var at have Magten over-

ladt til nogle Faa. Det bestyrkede deres demokratiske Overbevisning. De henvendte deres Klageraab til deres Medborgeres Samvittighed og Dømmekraft i alle Dele af Unionen. De bekjendtgjorde de Forfølgelser de var underkastet, og ved Hjelp af et oplyst Publikums Anskuelser afkastede de Undertrykkelsens Aag lidt efter lidt og indtog atter hver Stat sin Plads i Unionen, som frie og souveræne Stater.

Men der er endnu et tredie Parti i Alliancen, og det er disse, som opponerer mod Polygamiet fordi Folket i Utah har Eiendomme; — disse Patrioter, der beskylder Naboth, fordi Naboth haver en ønskelig Vingaard. De vil være Redskaber til at udføre den store moralske Reformation. De vil beklæde Embederne, baade de lovgivende, de regjerende og de retslige. De tragter efter deres Løn i denne Verden, ikke i den næste. De vil udstede Bevillinger til Jernbaner og andre Kompagnier gjennem Lovgivningen. De vil give Gaver af det, der tilhører Andre, og høkre og handle dermed paa Gaderne. De vil leve af og godte sig med det Rov, de fraraner det ulykkelige Folk, som de faar under deres Magt, og dette vil vedvare indtil et fornærmet Publikums Vrede pidsker dem bort fra Magten, og tvinger Kongressen til atter at give den regjerende Magt til dens retmæssige Eiere, Folket i Territoriet. Bliver dette Forslag antaget, saa taber Folket al Magt til at styre lokale Anliggender i Territoriet. Dem vil blive paaført store Forurettelser og megen Nød og Ulempe uden i mindste Maade at kunne afhjelpe det Onde. Det vil ei længer være en Regjering af Folket for Folket, men en Regjering af Røvere, beskyttet af Føderalregjeringen medens de plyndrer Folket.

Er der een Grundregel i vor fri Forfatning, der er mere fremragende end alle Andre, da er det den, saa ofte paatalt: at enhver særskilt politisk Kommunitet er i Besiddelse af en nedarvet Rettighed til at regjere sig selv. Den fødtes under Aaget og i Smerte. Det er de Svages Skjold, de Uformuendes Værn. Den er en Skanse og et sikkert Skjul, hvor den, som søger Frihed, kan finde Ly, et venligt Hjem, naar den Stærke med staalklædte Haand søger hans Hjerte. Det første Regjerings-Forbund, som blev dannet i dette store Land af engelsktalende Folk, fastsatte og proklamerede dette, som deres Rettighed og testamenterede det til deres Børn, som en Arv. Forjaget fra deres Hjem og fædrene Land, hadet og forfulgt af de Skinhellige, kjøbte de dette store vidtudstrakte Land med deres Tapperhed og indviede det, som et Hjem for et frit og lykkeligt Folk — frit og lykkeligt, fordi det blev et sig selv regjerende Folk. Det var Kjernen, hvor af alle de forskjellige Kommuniteter er fremspiret, der idag udgjør vor nationale Unions mægtige borgerlige Samfund. Det var skrevet i alle Koloniernes Bevillinger. Det blev standhaftigt paatalt i alle deres Tvistigheder mod Kronen, fra Plymouth indtil Lexington og alle de haarde Kampe imellem Lexington og Yorktown. Det blev hævdet i Uafhængighedserklæringen i Begyndelsen af Revolutionen, det blev anerkjendt og tilstaaet af Kronen i Fredstraktatet ved Enden. Det blev fordret i Konføderationsartiklerne og gjentaget i Konstitutionen. Det har holdt Skridt med de Forenede Staters Væxt idet de har fremskredet i Aar og taget til i Magt.

Vore Fædre var født og baaren i den Tro, voxte op til Manddomsalder, blev gamle og døde i den, og efterlod den, som det mest værdifulde Legat, de kunde testamentere til deres Børn. Da

de nordvestlige Territorier blev organiseret, nemlig de første unge Stater, der blev organiseret og beredt til fremtidig Optagelse med de oprindelige Tretten, da blev det nedskrevet og garanteret med Thomas Jeffersons Pen og Haand. Det har været det vigtigste Princip i alle Territoriernes Organisation og Regjering lige siden den Tid og burde paaagtes som et helligt Princip. De eneste to Tilfælde, hvori man har afveget derfra var, da man stred om Slaverispørgsmaalet, og nu man strider om Polygami. For det amerikanske Folk er deres Samtykke Grundvolden, det første Lag Grundsten, paa hvilke al retfærdig Regjering staar. Samtykke er den moralske Egenskab, der lovliggjør al Magt. Al anden Udøvelse af Magt, under hvadsomhelst Paaskud, er ulovlig. Ikke Virginias Samtykke om hvordan Massachusetts skal regjeres, ikke New Yorks Samtykke angaaende hvorledes Nord Carolina skal regjeres, ikke alle de andre Staters Samtykke angaaende hvorledes Rhode Island skal regjeres, men hver Stats Samtykke i dens egen Regjering.

I nationale Anliggender, hvor det gjælder Alle, bliver Alles Samtykke nødvendigt, som vi seer det i dette Hus. I lokale Anliggender bliver ikkun den paagjældende Kommunitets Samtykke nødvendig. Disse, min Herre, er de Staters Rettigheder og Privilegier, som er voxet op til fuld Souverænitet; og er ikke Folket i de unge opvoxende Stater lige saa meget berettiget? Hvorledes kan man med rette gjøre nogen Forskjel? Dette Princip har altid været det amerikanske Folk meget kjert, thi det tilsikrede dem deres Frihed og deres Vels Fremme. Saalænge som enhver Kommunitet holder alle Magtens Red i sine egne Hænder, saa er den sikret mod al Forurettelse, thi den kan efter egen Villie ved sit eget Bydende rette enhver Feil eller Vildfarelse. Regjeringen er kun sin egen Røsts Udtalelse gjennem dens Repræsentanter. Dersom de ikke er tro i hvad det Offentlige har anbetroet dem, da kan den offentlige Villies Souverænitet indstevne dem for den offentlige Menings Skranke, hvor det, som er dem anbetroet kan fratages dem, og det, som er urigtigt, kan blive rettet. Men naar eet Folk bliver regjeret af et Andet, da er Magten til at undertrykke i det enes Hænder, og Lideiserne, som skal udholdes er i det andets Person. Magtens Besidder kan bruge den i Forhold til hans Vrede eller hans Fordomme. Han er ikke ansvarlig for at holde sin Samvittighed eller sin Vrede i Tømme. Den Forurettede har ingen Magt over Undertrykkerens Handlinger. Der er ingen Domstol for hvis Skranke han kan indstevne ham. Tordenkilen er i en Haand, der er løftet altfor høit for ham at naa, og det staar ikke i hans Magt at undgaa Slaget Dette er despotisk Regjering, og det er denneslags Regjering, at denne Bill giver amerikanske Borgere i Utah. Men der siges, at Kongressen har Magt til at regjere Folket i Territorierne, som den finder for godt. Og den samme Lærdom blev fremført i en anden lovgivende Forsamling for nogle Dage siden. Det er en Tyrans Argument, ligemeget hvor udtalt. Kongressen har Magt til at gjøre Uret, og det en stor Uret, men det er ikke den rette Brug af Magt; det er Misbrug af Magt. Kongressen har Magt til at optage et Territorium i Unionen, og det har en Magt til at holde det ude for bestandigt. Den har Magt til at kuldkaste dets Regjering og overlade det til Anarki. Den har Magt til at negte at understøtte dets Befolkning, naar det angribes af en

offentlig Fiende. Den har Magt til at erklære dets fredelige Beboere for Insurgenter og til at sende en Krigshær imod dem. Alt dette er ikkun Magtens Misbrug. Regjeringen skylder enhver Borger, hvorsomhelst han bor, i en Stat eller i et Territorium, at beskytte ham i enhver Rettighed, som tilhører hans Borgerskab, og det er en Pligt, som den ikke kan forsømme uden at paadrage sig Vanære.

Dersom en Regjering ikke kan forsømme denne Pligt, uden at paadrage sig Vanære, saa maa det, som gjøres mod Folket blive Undertrykkelse. Det er blevet mig lært fra saa tidligt, som jeg kan huske, at Voldgift var et Uhyre, der ei kunde leve i noget Land, hvor det engelske Sprog tales, og allermindst i dette Land, med en skreven Konstitution, der allevegne stikker fra sig med strenge Forbud mod ethvert Indgreb i Folkets Rettigheder. Har amerikanske Borgere i Territorierne ingen Rettigheder, som Kongressen er forpligtet til at respektere? Kan Kongressen forhøre dem i en Krigsret eller for en militær Kommission? Kan den negte dem at forhøres af en Jury? Kan den fornegte dem at give Kaution? Kan den forbyde dem at møde deres Anklagere eller Rettens Hjelp til at tvinge deres Vidner til at give Møde? Som amerikanske Borgere er vi født med disse Rettigheder nedarvet i vor Person. Mon vi taber den ved at forlade vor Faders Hus i en af Staterne og betræde det offentlige Land i Territorierne? Hvilket tilfredsstillende Syn det maa være for Arvinger til guddommelig Rettighed, at see den amerikanske Kongres omstyrte Rettigheden til at regjere sig selv i eet af Territorierne og atter at indstifte de afskylige Prøve-Eder og Umyndigheds-Erklæringer, hvormed Bladene i Englands Historie i Stuarternes Dage blev tilsølet. Med hvilken Stolthed de vil pege paa, hvorledes de har berøvet 150,000 Mennesker Lovens Beskyttelse og overgivet deres Liv, Frihed og Eiendom til fem Mænds Naade, en Kommittee af fem kongelige Regenter, dertil valgt paagrund af deres ubarmhjertige Fiendskhed mod det ulykkelige Folk, som er blevet deres Rov, af den amerikanske Kongres i Washingtons Land, Adams' og Jeffersons Land.

Denne keiserlige Kommission er autoriseret til at bære Dødens og Helvedes Nøgler ved sit Belte. Den er iført Magt til at bedømme enhver Embedsmands moralske Dulighed og Værdighed, som er valgt af Folket, og fra deres Dom kan ikke appelleres. De er udrustet med Magt til at lukke Dørene til Folkets lovgivende Forsamling for dets egne Repræsentanter og besætte de ledige Sæder med Produkterne af deres egen Yngel. Dette Undertrykkelsens underfundige Instrument er ikke aldeles fri for at være kjendt. Det har efterladt en Optegnelse, der er ligesaa uudslettelig som infam, paa vor senere Histories Blade. I nogle faa skumle og melankolske Aar svingede det uhindret sit Scepter i Sydstaterne. Det fyldte de lovgivende Forsamlingers Sale med dets egne Skabninger, og de føielige Slaver nedskrev uden Knur deres Herrers Dom. I min egen Stat fratog de Folket Valget af enhver Embedsmand, baade exekutive og retslige. Og naar Lovgivningens Embedsmænd skulde vælges, da omringede de Valgstederne med de Umennesker, som de havde skabt til at fordrive disse, som kom for at stemme for lovgivende Embedsmænd, der ikke var Undertrykkelsens villige Redskaber. De gav Guvernøren, som de indsatte imod den offentlige Villie, Magt til at

tilsidesætte den Anklagedes Ret til Forhør og til Fremstilling for Dommeren, og til at lægge Mulkt paa hele Kommuniteter med væbnet Magt.

Ligesom Templet i Jerusalem i de romerske Prokonsulers Tid, blev til en Røverkule, saaledes gik det med Sydstaternes lovgivende Forsamlingers Sale under de rapporterende Kommitteers Regjering. Ønsker vi at levendegjøre det stinkende Aadsel igjen og overlade Utahs Folk til dets Varetægt? Tror Nogen, at den rapporterende Kommittee vil handle anderledes nu? Tror I, at den vil give Embedsmænd Kaldsbreve, som Folket har valgt? Har vi ikke her Beviser for vore Øine, som overtyder os om, at den vil udelade de Embedsmænd, som Folket har valgt og give Bestallinger til dens egne Skabninger? I Valget af Delegeret fra Utah til Kongressen erholdt den ene 18000 Stemmer og den anden 1300, og dog gav Territoriets høieste Øvrighed Certifikatet til den Kandidat, som havde det ringe Antal. Dersom et redeligt Forhør over Polygamisterne er alt hvad I behøver, saa er de syv første Affnit af Billen fuldkommen nok. Med Dommeren, Prokuratoren, Marschallen og Juryen, aldeles i Eders Hænder, saa kan I fylde alle Fængslerne i Utah og de tilstødende Territorier. Hvad mere behøver I? Jeg siger atter, hvorfor vil I omvelte den territoriale Regjering? Der er noget Andet foruden et Begjer for en høiere Orden i Moraliteten; der er nogenting mere end Hunger og Tørst efter Retfærdighed.

De Eremiter og Munke, der prædiker dette Korstog, er ikke af det Slags, hvis retfærdige Sjæl Dag efter Dag forarges over dette moderne Sodoma. Deres Knæe er ikke bleven haarde som Jacob den Retfærdiges Knæe af at knæle saa ofte. Hvad er det egentlige Øiemed? Riv Masken af og kom frem for Dagens Lys, og fortæl os, hvorfor I ønsker at faa Hænder paa den lovgivende Forsamling i Utah. Førend jeg slutter, ønsker jeg at hendrage Stephan A. Douglas' Beundreres Opmærksomhed til hans demokratiske Lære. Jeg beder Skriveren at læse den mærkede Paragraf·

Principet under vor politiske System er, at enhver særskilt politisk Kommunitet, som er Konstitutionen og Unionen tro, er berettiget til alle de Rettigheder, Privilegier og Friheder, henhørende til Selv-Regjering ihenseende til deres lokale Anliggender og indbyrdes Orden, alene afhængig af de Forenede Staters Konstitution.

Det, min Herre, er Principet i demokratisk Regjering, vore Fædres Princip, og det eneste Princip, hvorpaa vi kan alle være frie og lykkelig og overlevere Frihedens Velsignelser til vore Børn. Fordi denne Bill gjør Vold paa dette fundamentale Princip til fri Regjering kan jeg ikke under nogen Omstændighed give den mit Bifald.

Vær Du lig Fuglen paa Kvisten, den har Vinger, som den kan stole paa, om den taber sit usikre Fodfæste.

Tooghalvtredsindstyvende aarlige Konference.

De Sidste-Dages Hellige begyndte deres to og halvtredsindstyvende aarlige Konference den 6te April sidstleden Kl. 10 Fm.

Tilstede var:

Af det øverste Præsidentskab: John Taylor og Joseph F. Smith.

Af de Tolv: W. Woodruff, Lorenzo Snow, Erastus Snow, F. D. Richards, B. Young, F. M. Lyman og J. H. Smith, samt Raadgiver D. H. Wells. Patriark John Smith.

Af de første syv Præsidenter over de Halvfjers: H. Herriman, H. S. Eldredge, Jacob Gates, J. Van Cott og W. W. Taylor.

Af det præsiderende Bispedømme: E. Hunter, L. W. Hardy og R. T. Burton.

Desforuden Præsidenter, Biskopper osv., fra alle Dele af Territoriet.

Efter de sædvanlige Ceremonier fremtraadte Præs. Taylor og sagde:

Vi begynder nu vor Konference, hvilken er den 52de aarlige Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Kirken selv, saavelsom de, der er forbundet med den, har undergaaet saa mange Omskiftelser, som de fleste Mennesker paa Jorden. Jesu Kristi Evangelium er blevet os aabenbaret, tilligemed dets Kræfter og Privilegier, og disse har inspireret os med saadant Haab og Forventninger, som har sat os istand til med Taalmodighed at udholde Voldsgjerninger og Forfølgelse saa mange Gange, og vi vil udentvivl være istand til atter med Rolighed at udholde, hvad Herren i hans milde Barmhjertighed tilskikker os.

Mange Budbærere har været udsendt til at uddele Kristi uudforskelige Rigdomme. Det Budskab vi har bragt Nationerne, har været Freds og Menneskekjerligheds Budskab, idet vi er gaaet ud uden Pung eller Taske, og har udsaaet Livsens Sæd og ført vore Neg tilbage med os. Vi har gjort det for mange Aar siden, og gjør det endnu, og mener fremdeles at gjøre det saafremt Gud vil hjelpe os, og det uden at ryste i Knæerne. Vi er bleven fordreven fra vort Hjem fem Gange; vi er bleven bestjaalen og udplyndret; der har været og er endnu en modstridende Aand i Verden, og den vil vedblive at være der indtil han kommer, hvis Rettighed det er at regjere.

Præs. Taylor følte vel den Dag og glædede sig i Guds Gjerning. Han talte med stor Kraft og sagde, at skulde han give efter for sine Følelser, vilde han raabe Halleluja! den Herre Sebaoth regjerer. Hele Talen blev nedskreven og vil udkomme i Tryk.

Apostel John Henry Smith var nyligt kommen tilbage fra Østen og glædede sig ved atter at kunne indaande Utahs sunde Luft. Vi har kun faa Venner i den ydre Verden, men den senere Bevegelse taler høit. Mange oprigtige Mennesker spørger efter Sandheden og søger at komme til Kundskab om vore Læresætninger. Godt vil komme ud af det tilsyneladende Onde. Guds Værk vil bestaa; Zion vil voxe og tage til. Uagtet Skyer samledes om Zion, var det dog hans faste Tro, at den vilde seire tilsidst. Skal den end gjennemgaa Prøvelser og sigtes som Hvede, saa naar den dog Lykken tilsidst. Vi skulde derfor være flittig og trofast i alle de Forpligtelser Evangeliet paalægger os, saa vil alt blive godt. (Forts. Side 250.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Det er de fede Embeder, de gode Levebrød, de er efter — ikke Moralitetens Anliggender. San Francisco Chronicle indeholder følgende Bemærkning: „Uagtet al den Larm om Mormonspørgsmaalet, er der dog ingen Udsigter til Lovgivning endnu. At dømme efter Kongressens Sløvhed ihenseende til denne Sag ved foregaaende Leiligheder, har Mormonerne gode Grunde til at gjøre sig til af, at de vil ikke blive forstyrret. Denne Gang seer det ud til at Kræfterne er udtømt paa forskjellig Slags Talekunst og opblæste Resolutioner. Dersom der var noget Liv i de mere fremragende „Gentiles" i Saltsøstad, saa vilde der være noget Haab om Lykke til at udføre en Reformation og faa det Onde bort, men blandt dem tages ikke Hensyn til Sædeligheden eller Folkets Vel, men til de fede Embeder."

See! det er et Slag lige paa Hovedet af Sømmet. Der findes neppe en „Gentile" (det er Ikke-Mormon) i Utah, der bryder sig det Mindste om de flere Koner. Spørg dem, som har udspredt Løgn for at oprøre Landet imod Mormonerne", hvorvidt Flerkoneriet er dem til Besvær, saa vil de svare Eder med Latter, at det gjør dem sletingen Besvær, at det er kun et „Skrig", at deres egentlige Øiemed er at opbryde „Mormonernes" Magt i Territoriet, at deres Majoritet er saa stor og deres Enighed saa tætsluttet, at der er sletingen Leilighed til at gjøre noget paa Valgdagen til at svække dem, og at de ligefrem ønsker, ved Kongressens specielle Forordning, at vinde Magten til at beherske Territoriet.

Nogle af de ivrigste Agenter for denne Revolution har saaledes udtalt sig i vort Paahør. Vi veed hvad vi siger. Der er ikke en „Gentile" i Utah, der med Sandhed kan sige, at hans mormonske Naboers Familieforhold har havt nogensomhelst for ham skadelig Virkning. Det store Publikum kjender sletikke den virkelige Tilstand her; man tænker sig Utah som en stor Søle af Usædelighed og uindskrænket Lidenskabelighed; mange religiøse Folk bliver forfærdet ved at høre, hvad der fortælles om os, og ivrer for et eller andet yderst kraftigt Middel til at kvæle det Onde eller feie det rent bort. De underfundige Skjelmer, hvis Hjerte lyster efter Utahs Kassebeholdninger, vedligeholder Bedrageriet og fører Publikum bag Lyset med deres forsætlige Løgne og grove Overdrivelser, og tænker de kan skjule de lovstridige og antirepublikanske Træk i de foreslagne Forordninger med Fordoms tykke Skyer og med at kaste Folket Støv i Øinene.

Vid dette, at Polygami er ikke Hensigten med deres Angreb. Een fremragende Anti-Mormon her fortalte en høitstaaende Herre, her i Besøg, at han betragtede det som en Fornærmelse mod agtbare Mænds Fornuft og bedre Vidende, at lade som om Polygamiet virkelig havde noget at gjøre med denne Tvist. „Hvad er det da, I ønsker?" spurgte den Fremmede. Hvad Svar fik han? „Vi ønsker at bryde denne Enighed ved Valgene, saa at vi „Gentiles" kan faa Haand i Hanke

med. Skriget om Polygami er det bedste, vi kan opløfte, fordi Alle er imod det, og det er det eneste Middel til nogen livlig Opvækkelse og til at gjøre nogen Indvirkning paa Kongressen."

For nogle Dage siden hørte vi en føderal Embedsmand udtale omtrentlig den samme Anskuelse. Han beklagede sig over, at hans Valgret beløb sig til Ingenting, og sagde, at han kunde lige saa vel lade være at indgive sin Stemme. Da han blev spurgt om han ikke kunde votere ligesaa frit her, som nogensteds, maatte han tilstaa, at han kunde, men tilføiede, at det havde ingen Virkning. Det blev ham da vist, at det vilde være ligedan andre Steder, dersom han tilhørte Mindretallet. Dersom han var en Greenbacker i en Stat, hvor Majoriteten var Demokrater eller Republikanere, vilde hans Votum være ligesaa kraftesløst som i Utah. Men dette gjorde ham vred, og med et Aasyn som en Ulvs erklærede han, at det var det han kæmpede for, og at han vilde ligesaa gjerne tage Geværet paa Skulderen og kæmpe paa den Vis, som paa nogen anden.

Slige Mænd er kommen her og har handlet stik imod Folkets Ønsker, og har beløiet og fornærmet dem paa alle mulige Maader, og har derved faaet Mængden imod sig, og nu klager de over, at dem fattes politisk Indflydelse. De har selv skabt og opfostret den Koldhed Folket føler for dem; de fortjener at foragtes for deres Falskhed, Upaalidelighed og uforskyldte Vrede, og Folket vilde ligesaa gjerne betroe sig til de værste Smaadjævle, som Lucifer har under sin Kommando, som til slige principløse Æreskjændere og forbitrede Projektmagere, som de er. Hvad vort flertallige Giftermaal anbelanger, da har de slet ikke nogen virkelig Modfølelse derfor, ligesaa lidt som for noget andet System eller Mangel paa System af ægteskabeligt Forhold.

De, der sætter disse Urimeligheder i Omløb for at oprøre Folket i Østen, veed vel, at der er ingensomhelst Grund for deres forstilte Forskrækkelse, men at Utah er mere roligt, ordentligt, lovlydigt, arbeidsomt, moralsk rent og helligt i Samfund end nogen anden Part af de forenede Stater. Ydermere nogle af disse, som er Ophavsmændene til dette Projekt til at opløse vor nærværende Organisation og i dens Sted indføre Oligarki (hvor Magten er i nogle Faas Hænder), nogle af disse Mænd, siger vi, er særdeles kjendt for deres løse Karakteer i moralsk Henseende, og slemme Historier fortælles om deres vellystige Tilbøieligheder. Som the Chronicle siger, fede Embeder er Gjenstanden for deres Anstrengelser; hverken offentlig eller privat Sædelighed har noget at gjøre dermed; og Folkets Vel er ligesaa langt fra deres Tanker, som deres Vel, der bor paa Jupiter.

Sandheden vil engang kjendes of Folket i de forenede Stater, og de vil da vide, at de har været bedraget under Skrig og blind Allarm, og forført til at gjøre et uretfærdigt Forsøg paa at nedbryde Republikens Grundvold og vigtigste Principer, til pekuniær Fordel og Vinding for Eventyrere og Embedsjægere, mislykkede Polilikere og fordrukne Lovtrækkere, hvis Rygte er af den værste Slags. Dette Skrig svarer godt til Hensigten nufortiden, men det vil ikke altid due. Sandheden vil komme for Dagen og blive seet ovenfor Usandheden, og disse, som har udgydt Bagvaskelsens Strømme, vil synke i de Pøler, de selv har skabt; thi saaledes er det gaaet alle Saadanne i de forsvundne Tider.

Afløsning.

Følgende Ældster er løst med Tilladelse at reise hjem til Zion med den den 16de Juni afgaaende Emigration, nemlig: af Kjøbenhavns Konference: James J. Hansen, Rasmus Olsen, Jens Hansen og Christen Christensen; den sidste paagrund af Svagelighed. — Af Aalborg: Præs. Simon Christensen, J. P. Olsen, J. P. Larsen og H. C. Nielsen. — Af Aarhus Konference: Præs. J. J. Jensen, L. Nielsen og J. S. Jensen. — Af Skaanes Konference: Præs. M. Jacobson, N. O. Anderson, C. P. Warnick, Nils Henrikson og Anders Larson. Disse Brødre har alle arbeidet tro og flittigt i denne Del af Herrens Vingaard; og vi beder Gud velsigne dem og skjenke dem en lykkelig Hjemreise.

Afløsning, Ankomst og Beskikkelse.

Ældste P. O. Hansen løses fra Arbeidet paa „Skandinaviens Stjernes" Kontor og beskikkes til atter at arbeide i Kjøbenhavns Konference under Præsidentens Bestyrelse. Ældste Hans Jørgensen løses fra at arbeide i Aarhus Konference og beskikkes til at arbeide paa „Skandinaviens Stjernes" Kontor. James Yorgason løses fra at arbeide som omreisende Ældste i Skaanes Konference og beskikkes til at præsidere over samme Konference. J. M. Christensen, arbeidende Ældste i Aarhus Konference, beskikkes til at præsidere over den Konference, og L. P. Christensen, som har arbeidet i Aalborg Konference, beskikkes til at præsidere over Konferencen.

Følgende Missionærer, der var afreist fra Saltsøstad den 11te April, ankom hertil efter en lykkelig Reise den 3die dennes, og er beskikket som følger: Lars Svendsen fra Moroni til at arbeide i Aarhus Konference; Niels Rasmussen fra Parowan til at arbeide i Kjøbenhavns Konference; Søren Madsen fra Milton til at arbeide i Aarhus Konference; og Christian Poulsen fra Richfield til at arbeide i Aalborg Konference; enhver især under deres respektive Præsidenters Bestyrelse.

A. C. Nielsen løses fra at arbeide i Aarhus Konference og beskikkes til at arbeide i Kjøbenhavns Konference under Præsidentens Bestyrelse.

Tooghalvtredsindstyvende aarlige Konference.

(Fortsat fra Side 247.)

Apostel Francis M. Lyman sagde: Denne Haandfuld Folk tiltrækker sig nu mere Opmærksomhed end nogensinde før. De Guds Folks Historie, i fordums Tider, viser os, hvad vi kan vente. Naar man tager sig for at udføre Guds Hensigter, er man vis paa at møde Verdens Modstand; thi der er en Lyst til Uretfærdighed i Menneskenes Hjerte. Evangeliet bringer os i Strid med os selv indvortes og indbyrdes, følgelig kan det ikke forundre os om det foraarsager Strid med Verden. Hvormange af os har lært at beherske dette Onde i os selv? altid at gjøre det, som er rigtigst? at handle redeligt og vandre oprigtigt altid? Der er en religiøs Tilbøielighed i Mennesket. Endskjøndt Alle ikke bøier Knæe foran samme Alter, saa har de dog alle et Øiemed, de tænker er rigtigt.

Da Evangeliet kom til os gjorde det ikke nogen væsentlig Forandring hos os ihenseende til Øiemedet i vor Gudsdyrkelse undtagen for saa vidt vi havde dannet os urigtige Begreber om Guddommen. Ved at adlyde det, er vi kommen til at kjende Sandheden, og dets Kraft har virket for os og aabenbaret os Guds Villie, og har fremskyndet os til Retfærdighed, givende os et Vidnesbyrd, der har gjort os skikket til at indsamles med de Hellige, udholde Forfølgelse, ernære os selv, blive enige, og havde vi været mere nøiagtig i Jagttagelsen, mere ærlig, ivrig og aandeligsindet, vilde det mere fuldkommeligt have forenet os og stadfæstet os. Vi er her paa Jorden for at erholde Erfarenhed i jordiske Ting, samt for at udvikle os moralsk og aandeligt, saa at vi maa indgaa i den næste Verden med de evige Rigdomme. Gud har aabenbaret os Evangeliet, at vi maa, ligesaa vel som vi erhverver os vor Næring, ogsaa udvikle os i Forstanden, det Moralske og det Aandelige. J denne Hensigt har Gud for en lang Tid, som er henrunden, skjenket os Fred, Lykke og Velsignelser, som vi ikke kunde have ventet. Og dersom vi nu faar prøvelsesfulde Tider, hvad vil det skee for? Hvorfor blev Jesus slagen, ilde omtalt og berøvet Livet? Jkke fordi han var skyldig, men fordi der var en Magt paa Jorden, der var imod hans Mission. Vi har havt denne at møde før og burde kunne gjøre det igjen. Det er ikke beskikket, at vi skal stride med Sverdet, men med Sandheden, og vort Motto burde være „Fred paa Jorden.“ Vi har Riget at opbygge, ikke med Vold, men ved Guds Kraft, og han vil beskytte os, og vi skal ikke blive adsplittet. Det er ikke for nogenting, vi har gjort os skyldig i, at vi bliver hadet, men fordi vi er sysselsat med Guds Verk, og vor Styrke vil bestaa i at handle ret og have Gud til vor Ven. Maatte vi være istand til altid at handle saaledes, at vi maa være vis paa hans Venskab, og maa Himmelens Fred hvile over vor Konference og vort Territorium indtil Guds Rige urokkeligt er stadfæstet paa Jorden.

Biskop John Sharp følte megen Glæde i at være nærværende ved denne Konference. Hans Tanker for tilbage til den Tid, han først hørte Livsens Ord. Efter at antage dem, modtog han en Fred og Glæde, som aldrig siden har forladt ham. Talende om de nærværende Udsigter sagde han, vi veed ikke hvad der ligger foran os, men den eneste Sikkerhed, vi har, er at holde Guds Bud. Han følte ingen Ængstelse eller Tvivlmodighed angaaende Udfaldet, men havde ubegrænset Tillid til Guds alvise Styrelse.

Ældste W. W. Cluff var glad for det Privilegium at være her. Vi veed, at dette er Guds Gjerning. Vi veed, at om vi holder hans Bud, har vi Intet at befrygte. Prøvelser og Trængsler er ikke noget Nyt for Guds Børn. Retfærdigheds Prædiken opvækker Forfølgelse blandt de Ugudelige. Ved at antage Jesu Kristi Evangelium, tilkjendegav vi vor Villighed til at have vort Navn forskudt som ondt. De falske Begreber om os er vidt udspredt, og Folket dømmer ilde om os, og det er for en stor Del paagrund af Uvidenhed om vore Motiver og Hensigter. Man beskylder os for at være fiendtlig mod denne Nations Regjering, og dog er der intet Folk i hele dette vidtudstrakte Land, der iagttager Lovene saa vel og er Konstitutionen saa tro. Vi har Intet at befrygte, om vi gjør, hvad ret er og følger den Sti, som Herren har udpeget for os. Det er vor paalagte Pligt at

prædike Jesu Kristi Evangelium for alle Folk. Lad os være rene i vort Levnet, ydmyg, sagtmodig og betænktsom, og gjøre alt det Gode vi kan saalænge vi er her paa Jorden.

(Fortsættes.)

Konferencemøde i Aarhus.

Dette holdtes den 22de og 23de April. Tilstede af Brødre fra Zion:

C. D. Fjeldsted, Missionens Præsident; Jens J. Jensen, Konferencens Præsident; Præs. Christensen fra Aalborg; Ældste J. M. Christensen, J. S. Jensen, H. Jørgensen, L. Nielsen, A. C. Nielsen, A. L. Andersen, M. Rasmussen, J. Jacobsen, S. C. Petersen og A. Hansen.

Lørdag Aften den 22de Kl. 8. Efter at Mødet var aabnet paa den sædvanlige Maade gjorde Præsidenten nogle Indledningsbemærkninger, hvorpaa Tiden overlodes til Forstanderne og Missionærerne, og af deres Rapporter fremgik at Tilstanden blandt de Hellige er, ialmindelighed god. Der er flere kvindelige Hjelpeforeninger og Unge Mænds Foreninger, som har arbeidet med Nidkjerhed for at erholde og udvikle Lys og Kundskab.

Blandt de Fremmede var der stor Ligegyldighed for Evangeliet. Kun faa var villige til at aabne deres Døre for Sandhedens Forkyndelse eller til paa nogen Maade at støtte Brødrene i deres Missionsvirksomhed; der sporedes endogsaa en Aand overalt til at modvirke Herrens Gjerning baade gjennem Pressen og fra ildesindede Individer af forskjellige Klasser, ved at fremstille for Offentligheden Alt vedgaaende os som et Folk, vor Lære og Forhold, i et falskt Lys, desuagtet havde adskillige i Vinterens Løb annammet Evangeliet og Udsigterne er nogenlunde lovende. Alle af nævnte Brødre udtalte sig tilfreds og opmuntrede de tilstedeværende Hellige til Trofasthed i Prøvelsens Tid.

Søndag Formiddag Kl. 10. Præsidenten oplæste den statistiske Rapport, som udviser, at Konferencen tæller 806 Medlemmer, Præstedømmet indbefattet. Der var 59 døbte; 42 udelukket; 10 forsvundne; 3 emigreret og 5 døde; alt i de sidste 6 Maaneder. Og i samme Tidsrum var 201 Landsbyer gjennemmissionæret; 646 offentlige Forsamlinger afholdte; Skrifter solgt til en Værdi af 950 Kroner, 288 af de Hellige holder Stjernen og 47 af Fremmede. 190 af de Hellige holder Raadgiveren og 20 Fremmede. 180 betaler Tiende. Fjorten Brødre hvoraf 9 fra Zion har arbeidet flittigt i Evangeliets Tjeneste i Vinterens Løb i god Forstaaelse med hverandre. Regnskaberne oplæstes og blev antagen. Kirkens Authoriter blev derpaa foreslaaet til Anerkjendelse baade dem i Zion og i Adspredelsen. Nogle Missionærer blev afløst og andre Forretninger udført.

Efter nogle Bemærkninger af Ældste H. Jørgensen fremstod Præs. Fjeldsted: følte til at velsigne enhver trofast Mand og Kvinde i denne Kirke; sagde at de, som vedbliver troe indtil Enden, vil blive i de lykkeliges Tal. Roste Zions-Ældsterne for deres Arbeide og deres Dyd i den forløbne Tid. Var fuldkommen tilfreds med dem og vidste at

Herren var det. Var et kraftigt Vidnesbyrd om Mørkets Aanders Indflydelse blandt Menneskene, og paaviste Følgerne af at gjøre Ondt og Glæden over at gjøre det, som er Godt. Belærte de Hellige om deres Slægtskabsforhold til Gud, og om denne Jords endelige Bestemmelse osv. Opmuntrede til at efterstræbe disse store og evige Velsignelser, og være villig til at opofre Alt for dem.

Eftermiddag Kl. 2. Ældste S. C. Petersen henviste til de falske Lærdomme, som Verden er fyldt med; at denne Slægt er lig Slægten i Frelserens Dage. Opmuntrede til at afsky Ondt og de Steder hvor onde Gjerninger udøves.

Præs. S. Christensen hilsede fra de Hellige af Aalborg Konference og oplæste nogle Vers af Pauli Brev til Thessalonikerne, sagde, at Menneskene kunde ikke blive frelste i deres Synder, Herren vil give Hevn over dem, som ikke kjender Ham og ikke vil være lydig til hans Evangelium. Derimod de, som holder Guds Love, skal bo hos ham og arve med Jesum Kristum.

Præs. Fjeldsted undredes ikke over, at saa Mange henfaldt til Fritænkeri, eller Gudsfornegtelse, eftersom Nutidens sekteriske Lærdomme er af en saadan Beskaffenhed, at det synes umuligt for fornuftige Mennesker at tro dem. Talede om Mormonsbog og oplæste et Stykke af Ezekiels Profeti angaaende samme. Forklarede Profetierne i Bibelen og Mormonsbog angaaende Amerika og de forskjellige Folkeslag, som har beboet dette Land. Henviste til Jesu Ord: „Jeg har andre Faar, som ikke er af denne Sti o. s. v.“ Sagde at Indianerne uagtet nu i deres vilde Tilstand er en Levning af Israel; at Herrens Aand vilde paavirke dem og hans Forbandelser vige og de annamme Evangeliet. Sagde at den amerikanske Nation havde udgydt Herrens Salvedes Blod og forfulgt de Hellige fra Sted til Sted, og derfor var deres Dage talt, og de vil faa Straf for deres grusomme Handlinger. Profetierne desangaaende vil opfyldes og Guds Hellige vil besidde Riget.

Aften Kl. 7. Ældste A. Hansen sagde, at Mørket haver skjult Jorden og Dumhed Folket i mange Aarhundreder, derfor har Gud seet i Naade til sine Børn, aabenbaret sine Love og gjengivet sit Præstedømme til Jorden.

Ældste A. C. Nielsen talte om Guddommen; om alle Tings Gjenoprettelses Tid, henviste til Slægterne i Noas og Loths Dage, hvorledes Herren har straffet sine Børn for deres Vantros Skyld. Formanede de Hellige til at holde dem rene fra Verdens Laster, og ønskede selv at ære sin Kaldelse.

Præs. Fjeldsted talte om den Helligaands Udgydelse paa Pintsefestens Dag og i de sidste Dage. Var Vidnesbyrd om, at den hellige Skrift var ikke Evangeliet, men kun en Beretning derom. Beviste, at Guds sande Kirke havde ikke været paa Jorden siden man dræbte Guds Tjenere. Vidnede om Profeten Joseph Smiths Sendelse; at Mormons Bog var oversat ved Guds Gave og Kraft; det Hellige Præstedømmes Gjengivelse med alle dets Kræfter og Velsignelser. Advarede mod Synd og formanede til Omvendelse og til at slutte Pagt med Gud. Berørte det celestiale Ægteskab og bebreidede Menneskene for deres Ukyskhed osv

Præs. Jensen følte at Guds Aand og Kraft var tilstede. Takkede alle, som havde bidraget til at gjøre det hyggeligt for Brødrene og de Hellige under Konferencemødet; foreslog at slutte til ubestemt Tid; enstemmigt vedtaget.

Taksigelse af Præsident Fjeldsted.

Mandag Form. Kl. 10 afholdtes et

Præstedømmesmøde. Ældste J. J. Jensen, J. Jacobsen, M. Rasmussen, A. L. Andersen, L. Nielsen, J. S. Jensen og J. M. Christensen talte til Forsamlingen; glædede dem over den gode Konference; var alle veltilfreds med deres Lod og Stilling; ønskede alle fremdeles at virke for den gode Sag.

Præs. Fjelsted talte derefter om Guds Riges materielle Opbyggelse paa Jorden; roste Brødrene for deres Arbeide og Opofrelser og sagde, at deres Løn var vis, om de forbliver Trofaste. Opmuntrede de Gifte til at leve tilsammen som Guds Børn; og velsignede de Forsamlede i Jesu Navn. Samme Dags Eftermiddag Kl. 3 var der et Møde af den kvindelige Hjelpeforening af Aarhus Gren og det fremgik af de afgivne Rapporter, at meget Godt var udført i at afhjelpe de Fattiges Nød gjennem Vinteren. Tillige havde nogle af Medlemmerne besøgt et Antal af over 1100 Familier, baaret Vidnesbyrd til mange af dem, solgt for over 20 Kr. af Smaaskrifter; alt i Løbet af 6 Maaneder.

N. D. Jensen, Skriver.

Blandede Nyheder.

Rædselsfuld Tildragelse. Dampbaaden „Golden City" kom i Brand og brændte op den 30te Marts nær Memphis i Tennessee. Den var paa Farten fra Ny Orleans til Cincinnati. Klokken 4½ om Morgenen, da den blev styret ind for at lægge til Bryggen ved Memphis skete det, at der kom Ild i noget letfængeligt Sækketøi, derved at Bunden faldt ud af en Lampe. Da Baaden naaede ind blev strax en Trosse gjort fast; men da den stærke Strøm svang Baaden rundt, knak Trossen og Baaden drev med Strømmen, medens Ilden fik Magt og udspredte sig med største Hurtighed.

Der siges at „Golden City" førte en stor Besætning, hvoraf dog en Del frelste sig ved at springe i Vandet eller over paa andre Baade. Saavidt vides er ikkun to kvindelige Passagerer reddet ud af 23; og ikkun 30 Personer er frelst i det Hele. De Passagerer, som frelstes, maatte løbe fra Faren barfodet og halvt nøgen. Man mener, at henved 40 Personer er omkommen og 30 reddet. I Kahytten var der 15 Damer og 9 Børn.

Der var et Menagerie ombord, som skulde været ilandsat i Cairo, men nu gik tabt med Undtagelse af 3 Heste.

Den forulykkede Baad var ikkun 5 Aar gammel og havde kostet 54,000 Dollars og var assureret for 30,000. Vraget ligger sunket i et Hul 3 Mil nedenfor Memphis.

Der skrives fra Ny Orleans den 30te Marts angaaende Oversvømmelsen, at Vandet staar en Alen høiere end nogensinde før.

Efter at vore Missionærer i Tennessee (en af Sydstaterne) flere Gange var bleven fornærmet med Pøbeloptøier, tog man sig tilsidst for en Dag med Vaabenmagt at forhindre dem i at holde Forsamling, hvilket da blev det Sidste; thi Øvrigheden tog sig af Sagen, erklærede det skammelige Optrin for en stor Over-

trædelse, og idømte de fem Ringledere hver 25 Dollars Mulkt foruden Sagens Omkostninger, der beløb sig til 75 Dollars.

Det spanske Dampskib Yrurac Bat er paa Reise fra Liverpool til Porto Rico stødt sammen med det kongelige Post-Dampskib Douro fra Brasilien udfor Kysten af Finnisterre i Spanien Natten imellem den 31te Marts og den 1ste April. Begge Skibe sank. Dampskibet Hidalgo reddede 17 Personer fra Douro og 67 fra Yrurac og sat dem iland i Coruna. Tredive af Yruracs Besætning, indbefattende Kaptainen og Lodsen druknede. Fem og tredive af Douros Passagerer blev reddet. Besætningens Antal var 81.

Den 3die April slog Lynilden ned i et Hus i Logan (Utah) hvor 13 Personer sad rundtomkring i Værelset. To af dem blev rørt, men tog ingen Skade. Men midt paa Gulvet laa en Kat og sov, som blev truffen af Lynstraalen og var død med det samme.

Der berettes, at Præsident Arthur har hendraget Senatets Opmærksomhed paa Nødvendigheden af at drage Omsorg for at de fem Kommissionærer til Utah bliver sikret deres Salarium. Han foreslaar ogsaa at samme istedet for 3000 Dollars hver, bliver forhøiet til 5000 Dollars.

Arkitekt Folsom fortalte i Konferencen om Manti Tempel, at hin skjønne Bygnings Mure var naaet til en Høide af 50 Fod, og at der altsaa end var ved 30 Fod at opføre. Af rue Sten var der nok paa Pladsen og 4000 Stykker huggen Sten laa færdig til Brug. Nærved 500,000 Fod Planker og Brædder var ogsaa paa Pladsen.

Nybyggerne i Emery Co. (østenfor den sydlige Del af Sanpete) siger, at der er godt at være. Helbredstilstanden er god. Vinteren har været mild og tør; ingen Snee nede i Dalen. Klimaet, mener de, er varmt nok til Bomuldsavl.

Nogle af de mere liberale Blade undres over at Kongressen gjør et saa glubende Angreb paa den flerkonede Ægtestand eftersom ingen af Lovene i mindste Maade berører det, og spørger hvorfor ikke Horkarle bør udelukkes fra Sæde i Kongressen lige saa vel som Polygamister.

Detroit Evening News svarer dette Spørgsmaal saaledes: „Hvad! Det er saa tydeligt at see som Næsen paa Ansigtet. Den Delegerede fra Utah underholder sine fire Koner paa sin egen Bekostning, og vedkjender sig og opdrager alle deres Børn; men den løsagtige Kongresmand lægger sine Frillers Ophold paa Skatteyderne ved at skaffe dem Pladser i Departementerne, og lader sine uægte Børn fødes for tidligt eller sender dem til Hittebørns-Hospitalet, som dertil er oprettet ikke langt fra Pensionskontoret. Det er den gruelige Synd, at Mormonen forsørger alle sine Koner og alle sine Børn, at der forarger den kristne Kongresmand." (Alt efter Deseret News.)

Individer med maadelige Fatteevner vil ialmindelighed fordømme Alt, hvad de ikke kan fatte.

Newmans Kristendom.

For nogle Uger siden bekjendtgjorde hans Høiærværdighed Dr. Newman, at han vilde prædike om „Mormonismen" i sin Kirke Søstrene Young og Ferguson gik og hørte paa et høist uforskammet Sammenhæng af Løgn og Fordreininger. I Bønnen, som den høiærværdige Fordreier holdt ved Gudstjenestens Begyndelse, udtrykte han det Ønske, at de storartede mineralrige Bjerges Rigdomme og de yndige Dale med deres bølgende Agre med den guldgule Sæd maatte blive vreden ud af deres Hænder, som nu besad dem.

I sin Tale sagde han, at Kvinderne i Utah var i etslags hvidt Slaveri, at Børnene var født uden noget Hjem eller Forældres Omsorg, og opdraget uden Undervisning, hvilket altsammen vides at være uforskammet Løgn.

Han sagde, at for tredive Aar siden kunde Mormonismen været bleven forstyrret uden Blodsudgydelse eller Bekostning, og at Regjeringen og Folket fortjente at dadles, fordi det ikke var gjort. Dersom ikke nu Lov kunde udslette det, saa maa Bajonetten og Kniven bruges.

Endmere sagde han, at naar Polygamiet var afskaffet, saa maatte noget Andet dele samme Skæbne. Den Organisation som nu existerer blandt Mormonerne og binder dem tilsammen i Enighed, mente han, vilde ogsaa have til at blive forstyrret, og det hele Spørgsmaal blive afgjort for evigt.

Lad Ingen tro, at gode Gjerninger eller god Opførsel igjennem Livet vil beskytte dem mod Bagvaskelse. Der gives dem, der netop hader et Menneske for de Egenskaber, som fortjener Agtelse. Der gives nogle Folk i Verden, der ikke er villig til at Andre skulde være bedre end dem.

Letfærdig Skjemt eller utidig Snak er et sikkert Tegn paa et urent Hjerte og smudsige Tanker. Det er ligesaa daarligt som og sommetider langt værre end Nysgjerrighed.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.